

B. Mihály Csilla: <i>Álomtalan; Napsárga könnyek; Elköszönő</i> (vers) 2.	
Demeter Zsuzsa: <i>Nekem a Helikon</i> (vezércikk) 3.	
„A szentekkel benépesített mindenség a világ beláthatóságát igazolja” – Vass Norbert beszélgetése Géczi Jánossal 4.	
Márton Evelin: <i>Negyedik mese a kivonulás nehézségeiről</i> (próza) 8.	
Árkossy István: <i>Ha majd eljön...</i> (esszé) 9.	
Robert Șerban: <i>Az összes lehető találkozás; Voulez-vous danser?; A kőúr; Tanítómese; Boarding pass</i> (versek Szonda Szabolcs fordításában) 10.	
Végh Balázs Béla: <i>Petőfi Sándor Nagykárolyban</i> (tanulmány) 11.	
Pavilon 420	
Süveg Szilvia: <i>Betlehem</i> (rövidpróza) 13.	
Rácz Gáspár: <i>Macskaszem; Szinuszgörbe; Remegés; Nagyanyám temetése</i> (versek) 14.	
Szöllősi Tamás: <i>Sípszó</i> (próza) 14.	
Vincze Orsolya: <i>Szilveszter</i> (vers) 16.	
Nagy Eszter: <i>Éva Versace szandálban</i> (esszé) 17.	
Kritika	
László Zsuzsa: <i>Relativizált félelem = megijedni</i> (Szöllősi Máttyás: <i>Fóbia</i>) 18.	
Boda Edit: <i>Talán a halhatatlanságra gondolok</i> (vers) 19.	
Tankó Andrea: <i>a csorda ideje</i> (próza) 20.	
Kinematográf	
Mărcuțiu-Rácz Dóra: <i>Csapó és csapat</i> (Várkonyi Zolt: <i>CSAPÓ! Szakmák a film mögött</i>) 21.	
Theátrum	
Koós Csenge: <i>Mindenki másképp vak</i> (Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulata. Gorkij: <i>A Nap gyermekei</i>) 22.	
Kritika	
Bánki Éva: <i>Hányféle időben élünk?</i> (Magyary Ágnes: <i>Az örök székel</i>) 25.	
Fülszöveg	
Borsos J. Gyöngyi: <i>Ünnepnap füst</i> (Gunnar Gunnarsson: <i>Advent</i>) 26.	
Papp Attila Zsolt: <i>Az eltűnt állítmány nyomában</i> (Györffy Ákos: <i>Watteau felhői. Esszék könyvekről, 2007–2024</i>) 26.	
Képregény	
Csillag István – Vincze Ferenc: <i>Beavatkozás</i> 26.	
Amplitúdó	
Jakabffy Tamás: <i>Reims és a világ asszonya</i> 27.	
Artefaktum	
Ferencz-Nagy Zoltán: <i>Az önarcképek nem férnek el vásznan</i> 28.	

B. MIHÁLY CSILLA

1977, Szatmárnémeti.
Örkényben él.

Álomtalan

Körötted néha felhörögnek
álomtalan, sötét világok,
fenséged málló csendrögöknek
leheletében elszivárog.

A hold az égen bolyhos ékkő,
forrong belül, kitörne végre,
miként a szívnek folyton égő,
növekvő, gyulladt pörsenése.

Szemét az éj be úgyse hunyja,
föled borulva ring kövéren,
sebzett madárként bújsz meg újra
a zörgő csontú fák ölében,

és ritmusán a reszketésnek
a serkenő fény láza cseppen,
pirosuló égen renyhe kékek
lobognak csendes örületben.

Napsárga könnyek

A nyár ízét a nyelvemen kihordom,
pipacspirosba, zöldbe öltözöm,
kevés a pénzem, nincsen semmi rongyom,
csak életem, s a harci ösztönöm,
mert lábam sincs a földön bizton állni,
ezért magasba vágyom, egyre fel,
s habár hitem csupán teáskanálnyi,
szabad madárként tart és felnevel.
Amíg a szél feszülve zúg alattam,
nem pusztá vágy, nem forró öl hevít,
a messzi ég kísér, s tüzes pataokban
zubogja rám napsárga könnyeit.

Elköszönő

Az álmokat remegve szétsöpörted,
mint hetyke szél a rothadó avart,
mert szűkülő a végtelen körötted,
és visszalép, ki eddig jót akart.
Tüdőd a múltat könnyedén kifújja,
kit megsebeztél – mondd –, megbocsát.
Vajon ki fogja helyrehozni újra
a nélküled nem létező csodát?
A távozó hajón tenyéryní lékek,
de rád ezüsfénypajzsot vert a hold;
vajon maradt szívedben annyi ének,
hogy most a búcsút szépen eldalold?